

ת"פ 38010/12/16 - מע"מ רמלה נגד איתן יעקב לומברד, סנסקום יועצים לתקשורת בע"מ

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 38010-12-16 מע"מ רמלה נ' לומברד ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מע"מ רמלה באמצעות ב"כ עוה"ד מרב
יולי

המאשימה

נגד

1. איתן יעקב לומברד
2. סנסקום יועצים לתקשורת בע"מ
באמצעות ב"כ עוה"ד עופר רחמני ומשה
נחמני

הנאשמים

גזר-דין

החלטה בשאלת ההרשעה

א. כתב-האישום:

בעקבות הודאתו של נאשם 1 נרשמה הודאתם של הנאשמים בכתב-אישום, ב - 6 עבירות בניגוד לסעיף 117 (א) (6) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו - 1975 וב - 2 עבירות לפי סעיף 118 + 88 (א) לחוק הנ"ל.

בהתאם לעובדות כתב-האישום לא הגישו הנאשמים במועד דוחות תקופתיים לפי החוק הנ"ל לחודשים 12/12, 3/16 ו - 5/16, ובנוסף, את הדוחות של החודשים 6/16, 7/16 ו - 8/16, 9/16 ו - 10/16, וללא צירוף התשלום בגין הדוחות, כמפורט בטבלאות השונות שצורפו.

שיעור המחדל הכספי שבאי הגשת הדוחות עומד על כ - ₪ 631,000 + ₪ 1,800,000.

ב. מתחם ענישה:

מתוך הנחה מובנית בגזר-דין זה, שסכום המחדל הושב, נוכח עקרון ההלימה ופסיקה הנוהגת בתחום, התכליות

העומדות אחר העבירות שבוצעו, אני קובע מתחם הענישה ביחס למתואר בעובדות כתב האישום, שנע ביחס לנאשם 1, בין מאסר צופה פני עתיד עד 12 חודשי מאסר בפועל, יחד עם קנסות בשיעור שבין 7,000 ₪ - 50,000 ₪ וביחד לנאשמת 2 קנסות בשיעור האמור.

אפנה אל פסקי-הדין הבאים:

רע"פ 4173/15 **אחמד אבו הלאל וזיוה גינזבורג נגד מדינת ישראל** (29.6.15):

המערער, נעדר עבר פלילי, הורשעו על יסוד הודאתו בעובדות שני כתבי אישום המייחסים להם עבירות של אי עשיית המוטל עליהם לעניין הגשת דו"חות במועד, בניגוד לס' 117 (א)(6) לחוק המע"מ. על פי עובדות כתב האישום, הנאשמים הינם מנהלי חברה, שלא הגישו 26 דו"חות על פני תקופה ארוכה. בית משפט שלום קבע מתחם ענישה אחד לאירוע העברייני כולו הנע בין שלושה חודשי מאסר על תנאי לבין 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל. נגזרו על כל אחד מהנאשמים 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל וכן הושתו מאסרים מותנים וקנס.

רע"פ 6371/14 **אבו מנסי באסם נגד מדינת ישראל** (28.10.14):

המערער, במסגרת עבודתו כמנהל חברה הורשע על יסוד הודאתו בביצוע 12 עבירות של אי הגשת דו"ח במועד לפי חוק מס ערך מוסף. ביהמ"ש השלום בחן את נסיבות המקרה, התייחס לכך כי הנאשם לא הסיר את מחדליו, וכי חברתו נקנסה בעבר בגין עבירות דומות שלא הרתיעו אותו. לפיכך, נגזרו על הנאשם 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל וכן הושתו מאסרים מותנים וקנס.

רע"פ 5127/07 **שופאני כרם נגד מדינת ישראל** (21.6.2007):

המערער, היה מנהלה של חברת כרם שופאני ובניו בע"מ והורשע בגין 5 עבירות של אי הגשת דוחות במועד לפי חוק מס ערך מוסף. בית-משפט שלום גזר עליו 13 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הופעלו מאסרים מותנים והושתו מאסרים מותנים חדשים.

רע"פ 1717/14 **יאיר ליזרוביץ נגד מדינת ישראל** (30.3.14):

המערער הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום בעבירות מס רבות לפי חוק מס ערך מוסף. על-פי עובדות כתב האישום, המערער הוציא 291 חשבוניות פיקטיביות, בסכום כולל של 32 מיליון ₪, זאת באמצעות הקמת חברה בלתי פעילה, שזו הייתה מטרתה. סכום המס שהיה גלום בחשבוניות הפיקטיביות עמד על כ-4.5 מיליון ₪. בית-המשפט התייחס לתסקיר המבחן בעניינו של הנאשם ולעובדה כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו על-פי הוראותיו של אדם אחר. לפיכך, גזר עליו בימ"ש שלום 18 חודשי מאסר בפועל וכן הושתו מאסרים מותנים וקנס. המדינה, ערערה על קלות העונש לבימ"ש מחוזי, שם קיבלו את הערעור בטענה שהעונש שהושת על הנאשם אינו חמור דיו, ונגזרו עליו 30 חודשי מאסר.

רע"פ 5823/09 **עיסאם באשיתי נגד מדינת ישראל** (17.8.2009):

המערער, הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן בשתי עבירות של פעולה במטרה להביא לכך שאדם אחר יתחמק או ישתמט מתשלום מס וכן בשתי עבירות של הוצאת חשבונית מס ללא זכאות לכך - ארבעת

העבירות הן לפי חוק מס ערך מוסף. על פי עובדות כתב האישום, המערער היה בעליה ומנהלה של חברת ע.ב. כוכב העיר, המערער הוציא חשבוניות פיקטיביות על שם החברה, והעבירם לגורמים שונים בתמורה לתשלום של 5-2% מהערך הנקוב בחשבונית. **סך המע"מ הכולל מהחשבוניות הללו עומד על 2,836,949 ₪, כאשר תמורת המערער מכך עומדת על מאות אלפי שקלים.** ביהמ"ש השלום גזר על המערער, 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל וכן הושתו מאסרים מותנים וקנס בסך 40,000 ₪. שני הצדדים ערערו לבית משפט מחוזי על גזר הדין. **ביהמ"ש המחוזי קיבל את ערעורה של המשיבה וגזר על הנאשם 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל והגדיל את הקנס ל-80,000 ₪.** בקשת רשות ערעור לעליון - נדחתה.

עפ"ג 3687-09-18 אבו עמאר נגד מדינת ישראל (2.7.19):

המערער, **הורשע על יסוד הודאתו ב-27 עבירות של ניכוי מס תשומות במטרה להתחמק או להשתמש מתשלום מס ובעבירה של הכנה של פנקסי חשבוניות כוזבים ורשומות אחרות כוזבות.** על-פי עובדות כתב האישום, המערער היה המנהל הפעיל של עסק שירותי ניקיון, וקיבל שלא כדין 54 מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס על שם ספקים שונים, החשבוניות נרשמו בסך 4,337,087 ₪ כולל מע"מ. **בית-משפט השלום קבע מתחם ענישה לאירוע העברייני כולו הנע בין 8 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר.** לפיכך, נגזר על הנאשם 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל וכן הושתו מאסרים מותנים והוטל קנס.

עפ"ג 26105-08-10 ספקיורטי המוקד המרכזי בע"מ נגד מדינת ישראל (12.7.11):

המערערים, **הורשעו ב-35 עבירות של אי הגשת דו"חות למע"מ במועד לפי חוק מס ערך מוסף.** בית-משפט השלום גזר על המערער שישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, וכן הושתו מאסרים מותנים והוטלו קנסות. שני הערעורים שהוגשו נדחו.

ג. שיקולי ענישה ושאלת ההרשעה:

כידוע, **ניתן לבטל הרשעה לתאגיד ולגזור ענישה מתאימה במקרה המתאים** (ראו: רע"פ 8487/11 חברת נמלי ישראל נגד מדינת ישראל (23.10.12)).

הנאשמים ביצעו עבירות חמורות באי הגשת הדוחות ביחס למספר חודשים **בסכום מחדל גבוה.**

אין חולק, כי הגשת דוחות מס בזמן בליווי התשלום הנלווה אליהם הם נשמת אפה של מערכת מס סדירה ומתפקדת, ובעבירות כאלו יש ממד של הרתעת היחיד והרבים כדי לאפשר משטר מס סדיר ותקין, שלא יאלץ את פקידי השומה לרדוף אחר כל נישום ונישום כדי לאפשר למדינה לנהל את מהלך החיים התקין ולהעניק לאזרחיה את השירות הנדרש.

כפי שפורט לעיל, היקף המחדל, דהיינו, הכספים אשר נמנעו מקופת האוצר הם **בהיקפים נכבדים.**

במעמד הדיון נפלה בין הצדדים מחלוקת האם סכום המחדל הושב לקופת שלטונות המס, לאחר מכן המאשימה לא הוסיפה פירוט, ולכן אני קובע את גזר-דין זה מתוך הנחה שסכום המחדל הושב, ואפרט את נימוקי בסעיף הדן בשאלת אי ההרשעה.

הנאשמים טענו כי הם עשו מאמצים כבירים לשלם את חובם למע"מ ומסגרת הסדר שנערך עם המפרק של הנתבעת 1 הם שילמו כ - 500,000 ₪ על החשבון, כאשר המפרק נטל על עצמו לשלם את היתרה ובסופו של יום היתרה שולמה במסגרת ההסדר שהושג בתיק הפירוק.

יחד עם זאת, למרות שהמחדל הושב בדרך המתוארת לעיל, לנאשמים נמסרו הזדמנויות רבות להסיר את המחדל ולשם כך התבקשו דחיות רבות מאוד. על כן, מדובר בהשבת סכום המחדל, אך באיחור, ומשמעות הדבר, הלכה למעשה, היא שליחת יד בקופת המדינה, ולו שליחת יד זמנית, אך גם בסופו של יום, היא עדיין בעלת משקל כלכלית.

מסתבר, שגם בעבר חדלו הנאשמים מלהסיר מחדלים דומים ובשל כך הוגשו נגדם כתבי-אישום שהומרו לקנסות מנהליים. כך, בחודש מאי 2009 הוגש נגד הנאשמים כתב-אישום בגין אי הגשת דוחות, אשר הומר לקנס מנהלי (ת"פ 7204-05-09 - במ/1), בחודש נובמבר 2010 הוגש נגד הנאשמים כתב-אישום בגין אי הגשת דוחות, אשר הומר לקנס מנהלי (ת"פ 42107-11-10 - במ/3) וכן הוטלו קנסות מנהליים שונים כפי שפורט במסמכים במ/4 - במ/5.

אכן, אין מדובר באירועים בודדים של אי הגשת דוחות במועד.

כל אלו לא הרתיעו את הנאשמים מלשוב ולבצע מעשים דומים, אשר הולידו את כתב-האישום העומד לדיון עתה.

מנגד, הנאשמים הודו, לא ניהלו משפט, חסכו בזמן ציבורי יקר ובכפוף למה שתואר לעיל, הם נעדרו עבר פלילי.

בעת ביצוע המעשים הייתה נאשמת 2 חברה פרטית בבעלותו של נאשם 1 ושל קבוצת משקיעים נוספים.

לאחר שבשנת 2007 נקלעה נאשמת 2 לקשיים כלכליים, היא נכנסה להליכי פירוק (פר"ק 23031-08-17) ובמסגרת זו היא נמכרה לחברת ADL שהיא חברה ציבורית, אשר רכשה אותה כפי שהיא.

אין חולק, כי החברה הרוכשת קנתה את הנאשמת 2 לאחר שהייתה מודעת לכתב-האישום התלוי ועומד.

אין לדעת האם קיומו של כתב-האישום היה נתון, אשר תומחר במסגרת מחיר הקנייה ונוכח עדותו של גארי בריזנוב נציג החברה הרוכשת אניח, שכתב-האישום התלוי ועומד לא הוביל לתמחור כלכלי בחסר.

לתיק בית-המשפט התקבלה עמדת המפרק, עו"ד דוד זעירא. במסגרת עמדתו, סקר המפרק את המוניטין רב השנים שצברה נאשמת 2 ואת פעילותה העסקית.

המפרק הדגיש, כי נאשמת 1 הינה חברה שעסקה ועוסקת בייעוץ למשרדי ממשלה ולגופים פרטיים גדולים בתחום השירות ללקוחות ושיפור השירות לאזרח, המעסיקה עשרות עובדים בתחום המקצועי הרלוונטי.

לרשות נאשמת 2 לקוחות רבים לאחר שזכתה במכרזים רלוונטיים שפורסמו על-ידי גופי המדינה ורשויות מקומיות.

החברה אשר רכשה את הנאשמת 2 עשתה כן לאחר שקלטה לשורותיה את כלל העובדים, תוך שימור תנאי השכר שהיו נהוגים והבטחת רציפות תעסוקתית, ולפי החלטת בית-המשפט של הפירוק הנאשמת 2 נרכשה כשהיא נקייה מכל שעבוד, זכות והתחייבות אחרת, כדי לפתוח עבורה "דף חדש" במטרה לשקמה ולהשיבה לפעילות.

המפרק הגיש עתירתו, כדלקמן: "בעניינו של כתב האישום בגין עבירות מע"מ, התלוי ועומד כנגד החברה ומנהלה, אציין כי ככל שמדובר בחברה, אבקש בכל לשון של בקשה, ובתוקף תפקידי כנאמן להסדר הנושים של החברה, כי **ההליך נגד החברה לא ימשך, וכי החברה לא תורשע וזאת ממספר טעמים**" (סעיף 10 למכתבו).

בין הטעמים שמנה המפרק:

הבעלות התחלפה לא במסגרת עסקה רצונית, אלא במסגרת הליך פירוק בחסות בית-המשפט.

שום גורם בחברה הרוכשת, לרבות עובדיה של נאשמת 2 לא היה קשור בביצוע העבירות המתוארת בכתב-האישום.

הודגש: "**החוב לרשויות המס שולם במלואו**, הנזק מההרשעה יתגלגל כולו לפתחה של החברה הרוכשת"

ובעיקר: "הרשעת החברה כיום, בעבירות שבוצעו טרם קריסת החברה, ובידי הצוות הניהולי הקודם ובבעלות הקודמת, תהווה פגיעה צדק ובתחושת הצדק. החברה מורקה מהבעלות הקודמת בצו בית המשפט, והרשעה תהווה פגיעה ברכישה הנקייה עליה הורה בית המשפט" (סעיף 12).

עוד צוין, כי התמורה מרכישת החברה הופנתה אל הנושים, ובכלל זה אל רשויות המס, ובעליה הקודמים לא קיבלו כל תמורה בגין מכירתה (סעיף 13).

ואולם, עיקר העיקרים בהנמקתו, הוא ש"...החברה עובדת בעיקר עם משרדי הממשלה וזוכה בפרויקטים שלה לאחר השתתפותה במכרזים. הרשעת החברה עלולה לפגוע ביכולתה לגשת למכרזים וכפועל יוצא מכך תפגע בסיכוייה לזכות בהם, עד כדי סכנה של קריסת החברה ואי יכולתה להמשיך ולפעול בשוק תחרותי, והכל על לא עוול בכפה" (סעיף 14).

לדבריו, הפגיעה הבלעדית מהרשעת החברה תהא של בעלי המניות החדשים, העובדים הספקים ולקוחות החברה (בעיקר גופים ממשלתיים שונים) ובמובן זה יגרם לחברה הרוכשת, בהיותה חברה ציבורית נזק כלכלי חסר פרופורציה (סעיף 15).

המפרק הבהיר, כי: "נימוק כבד משקל נוסף להימנעות מהרשעה הינה העובדה שחוב המע"מ שלא שולם במועדו, שולם לבסוף על ידי כנאמן, והדוחות הוגשו כך שהוסר המחדל. לעניין זה הריני מתכבד לצרף את הכרעתי בתביעת החוב שהגישה יחידת הפירוקים של מע"מ ואת האסמכתאות לתשלומים שהועברו למע"מ המעידות כי שולם למע"מ סך של 1,449,182 ₪, שלמעט השתתפות בהוצאות ההליך (החלות על כלל הנושים) קיבל את כל נשייתו כך שהוסר המחדל והעבירה שבוצעה רופאה והושבה. נקבע עוד, כי ככל שמתקיים הסדר הנושים, אין להפעיל הליכי גבייה לגבי חובות העבר..." (סעיף 16).

בנוסף לדברים דלעיל, להשלמת התמונה, במעמד הדיון העיד גארי ברזינוב, נציג החברה אשר רכשה את הנאשמת 2. לפי עדותו, שווי נאשמת 2 לקנייתה לא הושפע מהעובדה שהיה תלוי כתב-האישום כנגדה (עמוד 15 שורה 18 והלאה). הוא הסביר אודות טיב פעילותה העסקית של נאשמת 2, מסר כי משמעות הרשעתה נאשמת 2 היא הלכה למעשה, הרשעתה של חברה ציבורית, ומשום שחברה ציבורית מחויבת להצהיר על קיומה של הרשעה פלילית בעת שהיא ניגשת למכרזים שונים, עניין זה יוביל לפגיעה קשה בהיקף עיסוקיה ולפטורי עובדים.

הסדר הנושים אשר קיבל את אישור בית-המשפט המחוזי בהחלטת יום 30.4.18 (במ/6) של פירוק פירט את סכום הנשייה, ובסעיף 7.4 פירט את חובה לשלטונות מע"מ בסך 1,656,280 ₪, אך יצוין, כי זאת בכפוף למספר הסתייגויות, וביניהן הסתייגות שלטונות מע"מ (סעיף 31 לבקשה ונספח 5 - עמדת מע"מ). לפי הסתייגות מע"מ בסעיף 7: "יובהר כי על אף האמור בסעיף 11ט להצעת ההסדר, אם יאושר הסדר הנושים לא יהיה בו משום מתן הפטר מהליכים פלילים לחברה ו/או למנהלי ו/או בעלי מניותיה, והדבר יהיה נתון לשיקול דעתו המוחלט של מע"מ".

אין ספק, וכפי שקבע בית-המשפט העליון ברע"פ 8487/11 **חברת נמלי ישראל נגד מדינת ישראל** (23.10.12): "...הרשעת תאגיד עלולה - במקרים מסוימים - לפגוע במוניטין העסקי שרכש, דבר שעלולות להיות לו השלכות על עתידו העסקי... במישור הפלילי הרשעה בפלילים כשלעצמה עלול להסב נזק לתאגיד. בפגיעה בשמו הטוב של התאגיד יש - למצער בכוח ואולי גם בפועל - כדי לפגוע ברצונם של אחרים להתקשר עמו, כגון עובדים, לקוחות ובעלי עניין".

ד. מסקנה:

ברע"פ 1840/12 יהודה עוזר נגד מדינת ישראל (30.4.13) נקבע: "ברם, יש להבחין בין הענשה לבין האנשה גם בהחלטה מתי לא להרשיע. נדמה כי יש להחיל את כלל "אי ההרשעה" ביחס לחברה רק באותם מקרים בהם תוצאת ההרשעה אינה עומדת בפרופורציה ומידתיות לנזק שייגרם לחברה. יובהר, כי אם התוצאה של אי הרשעת נאשם (וכמובן הכוונה לבגיר) הינה בגדר חריג, **תוצאה כזו כלפי חברה תחול בגדר חריג מצומצם יותר**. כאמור, חומרת העבירה בענייננו, הן בשל מהותה והן בשל היקפה, מובילה למסקנה הברורה כי לא נפל כל דופי בהחלטת ערכאות קמא להרשיע את החברה. המקרה אינו גבולי ועסקין ביישום הכלל ולא בשאלת קיומו. לנוכח תוצאה זו אין צורך, כדי

להכריע בבקשה, להידרש לסוגיות המשפטיות ביחס להוראות הנלוות לאי הרשעת תאגיד שיידונו כאמור במסגרת הדיון הנוסף שנקבע.

כלומר, בית-המשפט העליון קבע, כי נקיטה בהליך של אי הרשעת חברה הינה בבחינת החריג שבחריג ולמרות השיקולים דלעיל, שאיני מקל בהם ראש, איני סבור שיש לנקוט במהלך שכזה במקרנו.

לא זו אף זו - בית-המשפט העליון קבע במספר מקרים, כי בעבירות של אי הגשת דוחות מס במועד יש להשאיר את ההרשעה על כנה. אפנה בעניין זה, על דרך הדוגמא לרע"פ 737/11 **מיכאלי נגד מדינת ישראל** (9.5.11) בעניינו של עורך-דין שביצע שתי עבירות של אי הגשת דוחות במועד והרשעתו נותרה על כנה.

בעבירות מס, כגון העבירות העומדות לדיון בפניי קבע בית-המשפט העליון כי יש להעניק **בכורה דווקא לשיקולים המבקשים לקדם את מניעת הפגיעה במשטר המס**, המבוסס על האמון הניתן לנישומים, כדי לא לשמוט את הקרקע תחת כל מערכת המס במדינה. ראו, למשל, רע"פ 977/13 **אודיז נגד מדינת ישראל** (20.2.13).

הסרת המחדל במקרנו הגיעה באיחור זמן ניכר ומשמעות הדבר, הלכה למעשה, שסכום המחדל נגנב מקופת המדינה והושב בחלוף פרק זמן רב. בעניין זה קבע בית-המשפט העליון ברע"פ 1130/20 **דוד דהן נגד מדינת ישראל** (31.4.20): "...הגשת דוחות שנים לאחר המועד באופן שאינו מאפשר לרשויות לעמוד על מהימנות הדוח ולהגיע לשומת אמת, אינה מהווה הסרת מחדל...". וכן ברע"פ 7851/13 **חדר עודה נגד מדינת ישראל** (25.10.15): "התחשבות בהסרת המחדל על-ידי הנאשם בעת גזירת הדין נועדה לקדם שתי תכליות עיקריות: האחת, סילוקו של המחדל כרוך בהשלמת החסר מקופת המדינה והטבת הנזק שנגרם כתוצאה מהעבירה. השני, עידוד הבעת חרטה וקבלת אחריות לביצוע העבירה בידי הנאשם...זאת ועוד - בפסיקתנו נקבע כי כל עוד לא הושלם החסר בקופה הציבורית, הרי שלא ניתן לומר שהוסר המחדל, וזאת אף אם לא ניתן לגבות את חוב המס במישור האזרחי מסיבה כלשהי....ביחס לעיתוי הסרת המחדל נקבע כי בדרך כלל "השלב לפעול להסרת מחדלים הינו לפני הגשת כתב אישום ולכל המאוחר בעת הדיון בערכאה הראשונה...".

לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים דלעיל, ומתוך הנחה שהמחדל לשלטונות מע"מ הוסר, למרות ההסתייגות דלעיל, ולמרות הטענה לפגיעה בנאשמת 2, באתי אל המסקנה, כי אין הכרח שהרשעת נאשמת 2 תוביל לקריסתה הכלכלית המחודשת, באשר היא או שהחברה הרוכשת תוכלנה לפעול מול גופי המדינה מחדש בדרך של ארגון מחודש של כלל החוזים והמכרזים, ומכל מקום אין בהנמקה זו, שיכולה להיות שגרתית ביחס לכלל החברות במשק, כדי להוביל לאי הרשעתה.

ביחס לנאשם 1, לא מצאתי נימוק שבדין אשר ימנע את הרשעתו, משום שהנזק הקונקרטי הנטען שלו (פיטורין/לא יועסק כמנכ"ל חברות - אם בכלל יתרחש נזק) אינו חורג מעניינו האישי.

בל נשכח את סכום המחדל הגבוה, ולמרות שהוא הוסר, הדבר נעשה באיחור רב, לאחר התראות שונות שנתנו בדרך

של כתבי-אישום שנמחקו לאחר הסרות מחדלים מן העבר.

יחד עם זאת, מכלול השיקולים דלעיל מוביל למקם את הנאשמים ברף התחתון של מתחם הענישה.

ה. תוצאה:

על כן, החלטתי להכריע את דינם של שני הנאשמים להרשעה בעובדות כתב-האישום לפי הודאתו של נאשם 1.

לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

על נאשם 1:

א. 3 חודשי מאסר שאותם לא ירצה אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה בה הורשע.

ב. 20,000 ₪ קנס, או 80 ימים מאסר תמורתם והקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים, הראשון בתאריך 1.2.22 והנותרים בכל ראשון לחודש שלאחר מכן.

ג. חתימה על התחייבות כספית בסך 50,000 ₪ שלא לבצע במשך 3 שנים מהיום עבירה שבה הורשע

על נאשמת 2:

א. 40,000 ₪ קנס, אשר ישולמו עד ליום 1.2.22.

ב. הנאשמת 2 תחתום על התחייבות כספית בסך 100,000 ₪ שלא לבצע במשך שנתיים מהיום עבירה שבה הורשעה.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

צו כללי למוצגים.

התיק סגור.

ניתן היום, כ"ב חשוון תשפ"ב, 28 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.